

Chuyện Cây Táo

Đức Hòa

Ngày xưa tại một làng quê thuộc xứ Ấn Độ có hai vợ chồng kia nghèo nhưng rất chịu khó làm việc, suốt ngày họ làm lụng cực nhọc vất vả mà cơm không đủ ăn, áo không đủ ấm nhưng họ vẫn bình thản chịu đựng cuộc sống kham khổ ấy. Hai người sống chung với nhau được ít lâu thì sanh được một bé trai, đặt tên là Nika. Từ đó gia đình họ cảm thấy hạnh phúc hơn.

Bỗng nhiên một cơn giông tố từ đâu thổi đến, một số nhà của trong thôn ấp bị hư sập, đổ nát, mọi người trong làng phải di chuyển sang nơi khác để tìm cầu sinh sống.

Ngày tháng trôi qua, ba năm sau người vợ lâm trọng bệnh biết thế nào rồi cũng phải chết nên trần trối với chồng rằng: "Mình ơi! phen này chắc em chết, sau khi em mất đi rồi, mình ở lại ráng lo cho con". Lời dặn dò trần trối của người vợ làm cho người chồng càng thêm đau khổ hơn nữa.

Dần dà cậu bé Nika đã lên 7 tuổi nghe cha kể chuyện mẹ cậu bị bệnh mất sớm, cậu bé vô cùng buồn bã. Cậu bé xin cha cho về thăm lại ngôi làng cũ, để hồi tưởng lại thời thơ ấu của mình.

Đến nơi, cậu bé vô cùng xúc động, cảnh vật hoang vắng tiêu điều, cây cối mọc um tùm, căn nhà năm xưa giờ đây chỉ còn lại một khoảnh đất trống. Ngoài xa kia cậu trông thấy cây táo do chính mẹ cậu vun trồng nay đã cao lớn.

Cậu đứng yên lặng một hồi lâu, buồn buồn tủi tủi, bỗng nghe từ trong hư không vang lên tiếng nói: "Bé Nika hãy đến đây với ta, người cần gì, ta có thể giúp người được không?"

Cậu bé tiến lại gần cây táo khóc thút thích mà nói rằng: "Táo ơi, mẹ ta đã mất rồi, không ai thương ta bằng mẹ ta cả". Cây táo bảo: "Người cần gì cứ nói". Cậu bé chậm rãi trả lời: "Ta cần một ít tiền để mua sách vở đi học thôi". Cây táo trả lời: "Được, người cứ hái trái của ta đem bán để mua sách vở, ta cho người tất cả".

Nika nghe nói thế liền lấy túi hái những trái đựng đầy túi rồi từ giả ra về.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cậu bé nay đã khôn lớn và lập gia đình. Cậu bé nhớ lại trước kia cây táo cũng đã giúp mình vượt qua cảnh khó khăn, lần này, cậu lại muốn có một căn nhà để che mưa đỡ nắng. Cậu lại đến với cây táo mà than khóc rằng: "Nika còn nghèo lắm, không có tiền để mua cây lợp nhà, nhờ táo giúp cho được không?"

Cây táo sẵn sàng trả lời: "Được, Nika hãy đốn những cành cây của ta đem về lợp nhà, ta cho người tất cả".

Cậu bé làm y theo lời, chặt hết các cành cây mang về dựng thành cái lều.

Ít lâu sau, cậu bé lại muốn có chiếc thuyền để đi ra khơi, cậu ta lại khóc với cây táo.

"Táo ơi! làm thế nào để ta có chiếc thuyền đi ra khơi bây giờ?"

Cây táo trả lời rằng: "Nika hãy đốn cả thân cây của ta đem về làm thuyền đi, ta không tiếc chi với người cả?"

Cậu bé lại làm theo lời, đốn cả thân cây mang về làm thuyền.

Vài hôm sau, cậu ta lại đến với cây táo, cậu bé đứng lặng yên không nói một lời nào. Khi đó từ trong hư không lại có tiếng vang lên: "Nika, hãy ngồi xuống đây với ta và tựa mình vào gốc cây này để cho tâm hồn ta được ấm áp".

Nika từ từ ngồi xuống gốc cây và thở dài...

Tìm chi mãi

Tìm chi mãi.. bao giờ sẽ đến
Một mùa xuân, miên viễn trong ta
Ngày theo ngày chậm đi qua
Như con sóng cuộn càng xa khỏi bờ.

Tìm chi mãi.. hững hờ tuổi hạc,
Thả trôi hoang, cho lạc lối về,
Còn chẳng chỉ những ê chề,
Sương mai rêu phủ gần kề... tà dương .

Tìm chi mãi.. con đường ngõ ngách,
Được chi đâu, hiu hắt thêm thời,
Rồi ra ai cũng đơn côi,
Đeo mang hận lụy, vun bồi thêm chi.

Tìm chi mãi.. được gì tự hỏi,
Kéo lê hoài một mối ... theo ta,
Xuân... miền hạnh phúc đâu xa ?
Sao còn kiếm mãi ?... bỏ qua lại tìm

Thảo Phạm